

jag skulle kvista ner till grannflickan nelly igårkväll för att hämta hem den förlorade sonen. jag blev kvar. studsmattan lockade fram barnet i mig och snart sviktades det hejvilt tillsammans med dom små. men någonstans där i min luftfärd mellan molnen och det mjuka underlaget så började vi alla tre att skratta hejdlöst och då fick plötligt ordet "urinläckage" en helt ny innebörd och mina tankar kring barnmorskornas ihärdiga tjat om knipövningar efter min förlossning gjorde sig påmind. var detta ett av skälen att knipa tro? är det för sent att börja nu? varför knep jag inte mer när det begav sig?

ni kan ju tänka er. hoppa, skratta och låta dessa världsomfattande frågor cirkulera i skallen samtidigt...jag märkte inte ens att finaste lena dokumenterade detta med sin kamera??? snodde dem sedemera rakt av från hennes blogg!!! tack lena!!! men jag hoppas du gör mig sällskap på studsmattan nästa gång...